

TEB 40 YAŞINDA

TEB'nin İlk Kongresinin Yapıldığı Gün Olan 21 Mayıs'ta 40. Yılımızı Kutladık

Meslek örgütümüzün kuruluşunun 40. yılı nedeniyle düzenlenen etkinlikler 21 Mayıs 1996 günü Ankara'da yapılan kutlama programı ile sürdü.

Ankara'da Sheraton otelinde yapılan kutlama törenine meslek örgütü temsilcileri, eczacı odası başkanları, eczacılık fakültelerinin dekanları, akademisyenler, Sağlık Bakanlığı İlaç-Eczacılık Genel Müdürü ve Müdür

Yardımcıları ve çok sayıda meslektaşımız katıldı.

40 yıl önce, 21 Mayıs 1956'da Türk Eczacıları Birliği'nin ilk büyük kongresi yapılmıştı. Meslek örgütümüzün kuruluşunda katkısı bulunan değerli meslektaşlarımızdan hayatta olanlara ulaşarak o günlerde yaşadıklarını kendi ağızlarından dinlemek istedik.

Bu amaçla programda yer verdiğimiz ANILAR bölümünde konuşmacı olsunlar istedik. Ancak, sağlık, seyahat vb. nedenlerle bu isteğimizi gerçekleştiremedik. Buna karşın, meslek örgütümüzün bu günlere gelmesinde son derece önemli katkıları olduğuna inandığımız, Anılar Bölümünde konuşmacı olan değerli meslektaşlarımızdan, kuruluş dönemi olmasa da sonraki dönemlerde verdikleri zorlu uğraşlarını dinleme olanağı bulduk.

Sağlık bütçesi dün görüşüldü

Kongresimize 700 milyon TL'ye yakın katkı sağlandı

TEB'nin kuruluşunun 40. yıldönümünde düzenlenen kongrenin ilk gününde, Sağlık Bakanlığı'nın 1996 yılı sağlık bütçesi görüşüldü. Sağlık Bakanı İsmet İnönü, kongreye katılan eczacı temsilcileriyle bir araya gelerek, sağlık bütçesinin detaylarını aktardı. İnönü, bütçeyle ilgili olarak, "Sağlık bütçesi, 1996 yılında 10 trilyon 500 milyar TL olarak belirlenmiştir. Bu bütçe, sağlık hizmetlerinin geliştirilmesine ve halkın sağlığını korumaya yönelik olarak hazırlanmıştır. Özellikle ilaç sektörüne yönelik olarak, bütçede önemli artışlar sağlanmıştır. Bu artışlar, ilaçların kalitesinin artırılması, yeni ilaçların geliştirilmesi ve halkın ilaçlara erişimini kolaylaştırma amacıyla olacaktır."

Bu konuşmayı dinleyen eczacı temsilcileri, Bakan'ın açıklamalarını olumlu karşıladıklarını ve bütçenin sağlık hizmetlerinin geliştirilmesine katkı sağladığını belirttiler. Ayrıca, bütçenin ilaç sektörüne yönelik olarak hazırlanmış olduğunu ve ilaç sektörünün gelişmesine katkı sağladığını da belirttiler.

BÖLGE COĞRAFLARINDAN HABERLER

İSTANBUL - İstanbul'da düzenlenen kongrenin ilk gününde, Sağlık Bakanlığı'nın 1996 yılı sağlık bütçesi görüşüldü. Sağlık Bakanı İsmet İnönü, kongreye katılan eczacı temsilcileriyle bir araya gelerek, sağlık bütçesinin detaylarını aktardı. İnönü, bütçeyle ilgili olarak, "Sağlık bütçesi, 1996 yılında 10 trilyon 500 milyar TL olarak belirlenmiştir. Bu bütçe, sağlık hizmetlerinin geliştirilmesine ve halkın sağlığını korumaya yönelik olarak hazırlanmıştır. Özellikle ilaç sektörüne yönelik olarak, bütçede önemli artışlar sağlanmıştır. Bu artışlar, ilaçların kalitesinin artırılması, yeni ilaçların geliştirilmesi ve halkın ilaçlara erişimini kolaylaştırma amacıyla olacaktır."

Bu konuşmayı dinleyen eczacı temsilcileri, Bakan'ın açıklamalarını olumlu karşıladıklarını ve bütçenin sağlık hizmetlerinin geliştirilmesine katkı sağladığını belirttiler. Ayrıca, bütçenin ilaç sektörüne yönelik olarak hazırlanmış olduğunu ve ilaç sektörünün gelişmesine katkı sağladığını da belirttiler.

14 MAYIS 1956'DA İLK MERKEZ HEYETİ ÜYELERİ

40. yıl nedeniyle çıkardığımız gazete

14 Mayıs 1956 İlk Merkez Heyeti Üyeleri

ANILAR

Katılanlar:

● Faruk Önger

(TEB'nin kuruluşunda emeği geçen değerli meslektaşımız. Paris'te bulunduğu için katılmadığı bu toplantıda anlatmak istediklerini bir mektupla ulaştırdı.)

● Prof.Dr.Nurettin Abacıoğlu

(1984-89 dönemi TEB Merkez Heyeti Genel Sekreteri)

● Dr.Ecz.Azmi Kerman

(1984-85 dönemi TEB Merkez Heyeti Üyesi)

● Ahmet Yüksel Uras

(1984-85 dönemi TEB Merkez Heyeti Başkanı)

● Refik Özdiñ

(TEB Merkez Heyeti'nin İstanbul'dan Ankara'ya geldiği Genel Kurul'un Divan Başkanı)

● Haluk Tarım

(1984-94 dönemi TEB Merkez Heyeti Saymanı, 1989-95 dönemi TEB Denetleme Kurulu Başkanı)

Faruk Önger :

Birliğimizin 40. Kuruluş Yılı dönümünde yapılacak tören ve etkinliklere, Paris'e kadar telefon ederek beni davet etmek suretiyle gösterdiğiniz nezaket ve kadirbilirliğinize teşekkür ederim.

60 yıla yaklaşan meslek hayatımın, Birlik hizmetine verdiğim 28 yılını acı ve tatlı anılarıyla dopdolmuş yaşıyorum.

Başta, mesleğimizin bağımsızlığı olmak üzere, toplumumuzun hukuksal, bilimsel, sosyal ve ekonomik sorunlarının çözülmesi için 40 yılda yapılanların açıklanmasını, elbette bugün görev başında bulunan çok değerli

meslektaşların kamuoyuna yapacaklarıdır.

Ben, burada, sadece, yaşamızın çıkışı ile ilgili bir anımı anlatmakla yetineceğim.

1955 yılı Nisan ayının son günlerinde yapılmakta olan İlaç Sanayii ve Laboratuvarcılar Cemiyeti yıllık kongresinde Merhum Eczacı Hasan Derman, Ankara'dan dün geldiğini, Eczacılar Birliği kurulması için hazırlanmış bulunan bir yasa tasarısının bugünlerde Meclis Sağlık Komisyonunda son görüşmesinin yapılacağını haber aldığını bildirdi.

Bu haber üzerine, yukarıda adı geçen cemiyetin Genel Sekreteri olarak benim başkanlığında rahmetli Talha Dinçer ile yine rahmetli Mesut Uzman'dan oluşan bir heyetin derhal Ankara'ya giderek gerekli girişimlerde bulunup, tasarı hakkındaki durumu saptaması ve bu konuda kongrece belirtilen genel görüşmeler çerçevesinde eczacıların düşüncelerini mümkün olan azami nispette tasarıya yansıtmasını genel kurulca kararlaştırılmıştır.

Heyetimizin, Ankara'daki ilk teması, zamanın Eczacılık Genel Müdürü Dr.Ali Rıza Bakay ile olmuştur. Öteden beri eczacılara karşı pek te sempati duymayan bu zat, böyle bir tasarı hazırladığını duyduğunu; ancak, içeriğini bilmediği gibi, örneğinin dahi kendisinde olmadığını beyan etmiştir.

Heyetimiz, bu durumda, normal yollar dışında tasarı örneğini, güzel bir mayıs gününün sabahı saat 6.00'da iki saat için ele geçirmeyi başarmış; hemen Sıhhiye Parkında oturup hızlı bir şekilde inceleyip gerekli notları almıştır.

Şimdi, yapılacak iş, Sağlık Komisyonu ile bağlantı kurmaya gelmişti.

Sağlık İşleri Komisyonunun, bir gün sonra saat 13.00'te toplanarak Birlik Yasasını görüşeceği ve bu konuda Komisyon Başkanı Dr.Talat Vasfi Öz tarafından yetkili ve görevli ancak bir eczacının, komisyona görüş bildirmek üzere kabul edileceği; yukarıda adı geçen arkadaşımız tarafından bize iletilmiştir.

Heyet halinde Komisyona girmemizi beklerken, bir temsilcinin kabul edilebileceğinin bildirilmesi üzerine, bu görevi, benim üstlenmem heyetçe uygun görülmüştür.

Komisyona geldiğimde, başkan kimliğimi ve yetki ve görev belgemi sordu ve istedi; bundan sonra oturmama müsaade edip, tasarı hakkındaki görüşlerimizi özet olarak anlatmam istendi. Bunun üzerine, ben, söze, mesleğimizle ilgili bu kadar önemli bir yasanın oluşması konusunda hiçbir eczacı kuruluşunun haberdar olmaması ve görüşlerinin sorulmamasının, toplumumuzu çok üzdüğünü belirterek başladım. Ondan sonra, maddelerin analizine geçerek, eksik, aksak, işletmesi güç, eşitliğe aykırı, çelişkileri olanları tek tek izaha başladım. Herhalde bu izahatım oldukça uzun sürmüştü ki, Bakan, sözümü kesti ve "verdiğiniz bilgilere teşekkür ederiz; ancak, sizden genel bir görüş istedik, siz ise tasarımı yeniden yazdırmak istediniz. Açıklamalarınız zapta geçmiştir, çıkarılırsınız" diyerek bana kapıyı gösterdi.

6643 sayılı Yasa yürürlüğe girdiği zaman görüldü ki, bu haliyle bazı maddeler görüşümüz paralelinde düzeltilmesine karşın, yine de çok sakat doğan bir yasa olmuştur.Nitekim, sonradan yapılan bazı değişikliklere rağmen, mesleğimizle ilgili diğer mevcut yasalar gibi, Birlik Yasası da Türk

Eczacılığını ve eczacısını da 21.Yüzyıla taşıyacak nitelikte değildi.

Sözlerimi burada bağlarken, bugüne kadar, Birliğimizin merkez ve oda organlarında büyük bir özveriyle görev yapmış olan meslektaşlarımızdan hayatta olmayanlara rahmet ve mağfiret, hayatta olanlara sağlık ve başarılar dilerim.

Birliğimizin 40. Kuruluş Yıldönümünde, elimde olmayan nedenlerle aranızda bulunma onurundan mahrum kalmanın beni çok üzdüğünü belirterek, sayın konuklara ve değerli meslektaşlarıma en derin saygılarımı sunarım.

Prof.Dr.Nurettin Abacıoğlu:

Türk Eczacıları Birliği'nin geçmişiyle ilgili söze başlarken birliğin Ankara'ya gelme dönemini biraz dilendirmek istiyorum.

1982 Anayasasında yapılan değişiklikle ve Anayasa'da yer alan "Birlik Merkezlerinin Ankara'da toplanması" ile ilgili 135.maddeye göre Türk Eczacıları Birliği yapılan 21. Kongreyle Ankara'ya geldi.

Bu yıllara gelene kadar, mesleki politikalarımızın yapılandırılması ve ondan sonraki dönemlerde de, günümüze akan süreç içerisinde öncelikle iki isimden bahsetmek istiyorum. Birisi, Manisa Odasının sekreteri, sevgili arkadaşım Neşe, diğeri de Bursa Odasının başkanı Naci Ağabey. Onlar, geçmişte, bugün FIP'in Budapeşte deklarasyonuna kadar gidip yer alan, ilacın özellikleriyle ve eczacılık mesleğinin toplumsal özellikleriyle ilgili mücadelenin içinde ve bu mücadelenin hayata geçirilmesinde meslek örgütlerinin başındaki yöneticiler olarak, ne yazık ki, bir kaos döneminin bir toplumsal

bunalım döneminin şehitleri olarak meslek tarihimize geçtiler. Eczanelerinin bankalarının arkasında şehit edildiler bu görüşleri savundukları için.

Onun için, meslek yaşamının içerisinde bu isimlerin ve onlar gibi pek çok isimsiz diğer meslektaşlarımızın çok önemli yeri olduğuna inanıyorum.

Türk Eczacıları Birliği faaliyetlerini iki senelik bir dönem Tandoğan'da bir apartman dairesinde devam ettirdikten sonra, Farabi Sokaktaki bina alındı. O bina, Birliğimizin, inşa tarihi bakımından yapı ile eşdeğer bir binadır. 1957 yılında yapılmış olan binanın üst katına bir toplantı salonu ilave edildi.

1984'te Ankara'ya gelişi sırasında Birlik üyesi olan 27 tane Bölge Eczacı Odası vardı. 12 senelik dönemde bu sayı 38'e kadar çıktı. Bu da, eczacılık mesleğinin giderek ülkede yaygınlaşması, hizmet ağının genişlemesi ve yasaya göre, en az 150 üyesi olan her ilde, her bölgede bir eczacı odası kurulabilir vaziyete gelmesinin bir göstergesidir.

Önümüzdeki senelerde, nice 40'lı senelerde tüm Türkiye'yi kapsayan eczacı odalarının kurulmasını diliyorum.

Mesleğin, Birlik merkezli dönüm noktalarına baktığımızda, 1958'de Majistral tarifenin Türk Eczacıları Birliği Merkez Heyeti'nce çıkarıldığını, 1968'de 14 Mayıs'ın ilk defa Eczacılık günü olarak kutlandığını, 1974'te farmakopenin çıkarılmasında Türk Eczacıları Birliği Merkez Heyeti'nin önemli katkıları olduğunu, 1983 yılında ticaret odalarındaki meslek olarak kayıt olma zorunluluğu ve bir anlamda mesleki özerkliğimizin tescilli bir dönüm noktası olarak gündeme geldiğini, 1984 yılından sonraki seneler içerisinde 6643 sayılı yasanın öngördüğü Yardımlaşma Sandığı'nın ikinci defa ve kalıcı bir biçimde bir tüzük çerçevesinde kurulmasının sağlandığını, 1985'li yıllarda, eczane eczacılığı uygulaması bakımından, mesleki bakımdan önemli gelişim yıllarını yaşadığımızı, örneğin; sürşarj hakkının tanınması, eşdeğer ilaç verilmesinin kabul ettirilmesi, psikotrop ilaçlar ve yeşil reçete düzenlemesine

Türk Eczacıları Birliği'nin fiilen katkı sağlaması, EGAS'ın kurulması, eczacı kooperatiflerinin yaygınlaştırılmasına mesleki destek verilmesi, Birliğin attığı önemli adımlar olarak görülmüyor.

Son dönemlerde de 6197 ve 6643 sayılı yasalarda yapılan değişikliklere Türk Eczacıları Birliği önemli katkılar veriyor. Henüz istelenilen gerçek anlamdaki yasal düzenlemeler olmamakla beraber, mesleki yaşamımızda önemli dönüm noktalarıdır diye bu hususları tespit ediyorum.

Tabii, bunun yanısıra, ilacın özelliklerinin kanunda ifadesini bulan, devletin ve halkın çıkarlarının, mesleki çıkarlarla telif edilmesi görevini de sarılmaz bir inançla her dönem, bu konuda gerektiğinde resmi otoritelerden çok ciddi tepkiler alsa bile, bu meslek örgütü ayakta tutmaya çalışmıştır ve bu gayretin ve bu çalışmalarının arkasında kuşkusuz Türk Eczacılarının, Birliğin ve odaların üyelerinin, meslektaşlarımızın büyük katkısının olduğunu da ifade etmek istiyorum.

21.Büyük Kongre'de ilaçla ve eczacılığın toplumsal işleviyle ilgili Türk Eczacıları Birliği'nin kabul ettiği ana fikirler, ana konseptler neyse, 1984'ün eylül ayında Budapeşte'de yapılan ve daha sonra Budapeşte Deklerasyonu olarak eczacılık meslek tarihine geçen ana ilkeler aynıdır; gerek ilaç konusunda, gerekse ilaç, eczacı tanımlamasında ve eczacının sosyal fonksiyonlarının neler olduğuna ilişkin ana ilkeler, Budapeşte Deklerasyonuyla Türk Eczacıları Birliği programında aynıdır. Büyük bir mutlulukla, Türk eczacıları uluslararası düzeyde kabul edilen o konseptleri kendi ulusal örgütlerinin içerisinde daha önceki dönemlerde 8-10 ay gibi önceki dönemlerde kabul etme ve tespit etme yeteneğini de göstermişlerdir.

157 nci akademik yılımızda, ve FIP'in ve Türk Eczacıları Birliği'nin 40.kuruluş döneminde sizlerle bu anılarımı paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Bu tarihler, kolay yaşanacak tarihler değil; insan yaşamında sadece bir defa yaşanacak olan dönemler bunlar.

Diliyorum ki, ikinci 40.yılda yine hep beraber olalım.

Dr.Ecz.Azmi Kerman

1964 yılında İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesine başvurduğum ve ikinci yılında Talebe Cemiyeti Başkanlığına aday oldum arkadaşlarımla beraber, o dönem seçimleri kaybettik ve fakültenin üçüncü yılında seçimleri gerçekçiler grubu olarak kazandık; fakat işin ilginç tarafı bugünkü demokrasimizde yaşanmayan bir cemiyet seçimleri yapıldı o zaman; öğrenciler çok iddialı olurlardı; gruplar, yapacakları şeyleri anlatırlar, bir tür demokrasi kavgası verirdiler.

Fakültenin üçüncü sınıfında yoğun bir cemiyetçilik, gruplararası çatışmadan sonra gerçekçiler grubunun seçimi kazanmasıyla birlikte cemiyet hayatımız başladı. 68 kuşağının var olduğu o dönemde gerçekten de önemli işler yapılıyordu.

O dönemde talebe cemiyetleri, birlikleri oluştururdu; İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği vardı, 9 tane talebe cemiyeti İstanbul Üniversitesi Talebe Birliğini oluştururdu; birlikler de Türkiye Milli Talebe Federasyonunu oluşturuyordu, en üst örgüt buydu ve o dönemde çok önemli çabalar gösteriliyordu.

Rahmetli Muammer Aksoy'un önderliğinde, ilk kez, yeraltı kaynaklarımıza, madenlerimize, petrolümüze sahip çıkma kavgası o dönemde verilmişti. Öğretmen kıyımına, emperyalizme karşı kavga o dönemde verilmişti; altıncı filonun İstanbul'a gelmesinin protestosu o dönemde olmuştu. O dönemin sağlık bakanı Vedat Ali Özkan "Bakkallar da İlaç Satsın" diye bir karamame çıkarmıştı. Biz de, Fakülteden öğrenciler, Beyazıt'tan Sultan Ahmet'e kadar bir yürüyüş yaptık; "Kasaplar da operatör olsun" yazan pankartlar elimizde. Bu arada, kulakları çınlasın, Turan Baytop, hepimiz

sömestr kaybettirmişti yürüyüşe katıldığımız için.

Fakülte'de güzel eylemler gerçekleşti; fakat, bu arada, en önemlilerinden birisi de Eczacılık Bayramı'nın gerçekleştirilmesiyle ilgili anımdır.

Bütün fakültelerin kutladıkları günleri vardı, bizim niye böyle bir günümüz olmasın diye, biz de talebe cemiyetinde oturduk, arkadaşlarla karar verdik ve fakülte yönetimine başvurduk fakat, o zamanki sınıf arkadaşlarımız hatırlar, okulda hareket etme imkanımız yok; tam bir despotizm; askerî idare; yandım çaktım kazası derdik o zaman eczacılık fakültesine, "Biz eczacılık bayramı yapacağız" dedik, bayram yapmanın ne şansı var; yanlarına yaklaşma imkanı yok. O zaman Türk Eczacıları Birliği Merkez Heyeti ile görüşelim dedik, Türk Eczacıları Birliği'ne gittim, o zamanki yeri Cağaloğlunda bir işhanıydı ve Merkez Heyeti Başkanı da rahmetli Ecz.Halit Tüzüner idi.

Merkez Heyeti, o dönemde ilaç sanayicilerinden oluşurdu. Hatırlayabildiğim kadarıyla, 1087 sayılı karamameyle, o dönemde ilaç fiyatlarının tespitinde Türk Eczacıları Birliği karar alıyordu; ilaç fiyatı hammaddesi, ambalaj konusunda Türk Eczacıları Birliği karar aldığı için Merkez Heyeti üyeleri de sanayicilerden oluşuyordu.

Merkez Heyeti'ne sürekli gidip geliştikçe, onlar bizlerle, pek görüşmek istemediler. Toplantıda buldukları bir anda, sekreter engelini aşarak, kapıyı vurup içeriye girdim, Merkez Heyeti toplantıdaydı, "haftalardır gelip gidiyoruz, gençlere ilgi göstermiyorsunuz, toplantıya almıyorsunuz; önemli bir konuyu sizlerle görüşmek istiyoruz" dedim.

Rahmetli Halit Tüzüner "otur bakalım, nedir derdin" dedi; oturduk, anlatık, "biz, Türkiye'de bir eczacılık gününün olmasını, bunun kutlanmasını, toplantılar yapılmasını, meslek sorunlarının gündem edilmesini istiyoruz. Bu nedenle de Merkez Heyeti ile birlikte çalışmak istiyoruz" dedim. Dinlediler ve bir hafta sonraki toplantıya gelmemi söylediler. Bir hafta sonra tekrar gittiğimde, orada gerçekten bir kamuoyunun oluşmuş olduğunu gördüm. O dönemki Merkez Heyeti üyeleri, şimdi rahmetli oldu, Wheyth İlaç Fb.Genel

Müdürü Ecz.Halit Tüzüner, Mustafa Nevzat'ın sahibi Nevis Hanım, İbrahim Ethen'in sahiplerinden rahmetli Nezih Ulagay, rahmetli Dündar Bey, Ecz. Süheyla Ulutaş vardı.

"Evet bir eczacılık bayramı yapmaya karar verdik, -sene 1967-bunu 1968 yılında yapalım, hazırlıkları sürdürürelim" dediler ve gerçekten de bir yıl süreyle hazırlıkları sürdürdük. Bu arada bir bilimsel heyet oluşturuldu; içlerinde Naşit Bayla hocamız ve Turan Baytop hocamız da vardı, eczacılık bayramının hangi gün olacağı o komisyon tarafından kararlaştırıldı ve 1968 yılına geldiğimizde, önce İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi bükü anfisinde kutlama törenleri yaptık. Dönemin Valisi, Eczacılık Genel Müdürü toplantıya katıldılar, daha sonra Taksim Alanındaki ve Beyazıt'taki Atatürk Heykeline çelenk koyduk; öğleden sonra Spor ve Sergi Sarayında güzel bir şölen yaptık gençlerle birlikte, akşam da Kervansaray'da güzel bir balo yapıldı. O gün, bu şekilde kutlandı; fakat ondan sonra, bu günü kutlayanlar unutuldu.

Bir gün, Eczacılık Tarihi kitabına baktığımda, bizi yanına almayan, öğrenciyle görüşmeyen Sn.Turan Baytop'un "Eczacılık Bayramını şu tarihte yaptım" diye yazdığını görünce, çok üzüldüm. Kendisine bir mektup yazdım "Hocam sizinle görüşme fırsatımız dahi olmamıştı; ancak, tarih saptama komisyonunda görev almıştınız, neden "bu bayramı ben yaptım, önerdim" diye yazıyorsunuz" dedim. "Tarihler belgelerle yazılır, elinde belge var mı" dedi; o zaman ben de, Kasım Cemal Güven'e bir mektup yazdım ve Turan Hoca'nın yazdıklarını aktardım. O da bana bir mektup yazdı-hepsi arşivindedir-"söyle, söyle o ; ben bunları Akta farmatörtika diye bir dergi var, orada yazacağım" dedi ve sonra gerçekten de onları yazdı ve böylelikle, yıllardır kutlanan Türk Eczacıları Birliği bayramı da oluşmuş oldu.

Yıllar sonra, bugünün kutlanmasıyla ilgili bizleri hatırlayanlar arasında, şu anda aramızda görüyorum, Pro.Dr.İnci Şengün hocamızın bulunduğu Merkez Heyeti vardı.

Kısaca anılarımı anlatma olanağı verdiği için Merkez Heyeti'ne teşekkür ediyor, hepinize saygılar sunuyorum.

Ecz. Ahmet Yüksel URAS :

Uzun yıllar Türk Eczacıları Birliği Merkez Heyeti'nin oluşumu, Azmi Beyin söylediği gibi sanayicilerden teşekkül etti. Sebebi de, ilaç fiyatlarını Türk Eczacıları Birliği veriyordu ve o zamanki yasada da İstanbul'da ikamet etme mecburiyeti vardı seçilebilmek için.

Bu bize antidemokratik geliyordu; daha gençiz. Anadolu'dan geliyoruz, Türkiye'deki bütün eczacıların seçme ve seçilme hakkı olsun istiyoruz. Birlik merkezinin Ankara'ya taşınmasını istiyoruz, daha merkezi olur diye 1976 ve 78 kongresinde, ilk defa, ikametgahı İstanbul'da olmayan bir arkadaşımızı Merkez Heyeti'ne sokmuştuk. Bunun da sebebi, bizim, meslek örgütleri olarak, yasa tadili için Anayasa mahkemesine gitme hakkımız yoktu; ancak, yasayı çiğneyecegiz ki mahkeme yoluyla gidebilelim şeklinde düşünüldü ve o zaman da bir mücadele başladı. Şöyle düşünüyorum; Osmanlı Eczacılığını ve bugün geldiğimiz 1996'yı düşünüyorum; hayat geçiyor ama sorunlarımızın da aynı yerde patinaj yaptığını görüyorum.

1985 yılında ilk defa eczacılar arasında haksız rekabet diye majistral tarife giriyor; o zamanki yalnız majistral tarife şimdiye özgü oldu, o zaman, ilaç fiyat tarifesi çıkarılıyor. 1968'den sonra iş ciddiye bindi ve bugün de hala Bakanlığın denetiminde majistral tarife olarak çıkar ve her çıkışı da bir mücadeleyle olur. Diyebilirim ki bu mücadele, 1991'li yıllara kadar sürdü. O günden sonra, hele ki, Eczacılık Genel Müdürlüğünün meslektaşımız olması biraz suhulet getirdi; ama, yine de patinaj devam ediyor, bazı şeyler çok gecikiyor.

1990'lı yıllarda Türkiye genelinde 400 civarında eczane var, bunun 135 tanesi İstanbul'da, büyük mali sıkıntılar içerisinde girilmiş. Cumhuriyetin ilk

dönemine kadar ancak 1853'te çıkan bir nizamnameyle idare ediliyor ve eczacılıkta bir tahdit yok. Dolayısıyla bir maddi sıkıntı başlıyor. İşte, ilk defa, bugün dahi güncelliğini çok yerde koruyan ve Avrupa ülkelerine ışık tutan 1928 tarihli 1262 sayılı yasanın çıkmasına neden olan Sağlık Bakanı rahmetli Refik Saydam, 964 sayılı bir yasayı hazırlatarak Eczacılık Kanununu ilk defa çıkarıyor, ve 1953 yılına kadar bu kanunla yetindi Türkiye 1953'te çok partili devreye giren, demokrasiyi kabullenen Türkiye bugün 1996 yılı; hala meslek örgütlerinin sıkıntı çekmesi demokrasinin vazgeçilmez unsuru olan parti ve idarecilerinin, maalesef demokrasiyi içine sindirememeleri nedeniyle. Bütün sıkıntılarımız yasalara dayalı sıkıntılardır.

1975 seneleriydi, bakanlık tarafından eczacı kar hadlerinin yüzde 16,5'e düşürülmesi gündeme getirildi. O tarihteki Merkez Heyeti üyesi Faruk Önger, Başkanlardan İbrahim Çetinkaya ve diğer mevcut oda başkanları ile ben de Sağlık Bakanlığına genel Müdürlüğe görüşmeye geldik. Ne dediysek, görüşme talebimizi kabul ettiremedik. Öğlen arası genel müdür kapıya çıktı-hiç unutmuyorum-oradan başında tablayla geçen simitçiği göstererek "işte siz eczacıları bu simiti almaya dahi muhtaç edeceğim" dedi; o kadar ki bir eczacı düşmanlığı vardı Dr.Genel Müdüre.

Onun üzerine, biz Türkiye'de genel eczane kapatma eylemine girdik, bu da hoş oldu; bu kadar bağırıp çağıran Sağlık Bakanlığı, büyük bir telaşa kapıldı ve hastanelerde eczacı istihdam edilmediği için, oraya bakan ilaçtan anlamayan kişiler, serbest eczanelerde "Aman bize ilaç verin, ne verirsiniz verin, faturayla, hemen parasını ödeyeceğiz" dediler.

Anadolu'nun çok yöresindeki meslektaşlarımız, satamadıkları bütün ilaçları o gün devlete sattılar; ertesi günü de tekrar kar hadlerinin %20'ye çıkarılmasıyla bu kapatma eylemi durduruldu.

1973 yılında 506 sayılı SSK Yasasının 23 üncü maddesinin tadili gündeme geldi. Bu maddeye göre; SSK'nın dilediği yerde eczane açma konusu gündemdediydi. Bizler yine Ankara'da karargah kurduk, Meclise gittik. Büyük uğraşlar sonucu "ancak yataklı kurumlarında eczane açar" şeklinde tadil oldu ve, o günkü Türk Eczacıları Birliği, bütün odalarıyla ve başkanlarıyla

buna karşıydı; bunların sağlıklı iyi bir ilaç hizmeti veremeyeceğini vurguluyordu. Bu gerçek, bugün su yüzüne çıktı. Demek ki, Birlik, eczacılar, mesleğin başındakiler haklıydılar.

Aynı mücadelelerle bugünlere geldik; şöyle düşünüyorum; Eczacı sayısı, Refik Saydam'ın 1927'deki 964 sayılı Yasasıyla 10 bin kişiye 1 eczane olarak tahdit getirilmiş; çünkü eczacı perişan.

1953'te istediği yerde eczane açamayan kişilerin baskularıyla tekrar başıboş bırakılmıştır. Bugün, yine, Birliğimiz, senelerden beri bunun getirdiği kötülükleri göz önüne alarak 6197'nin tadilinde tekrar bir tahdit getirilmesinin şart olduğunu söylüyor.

Şöyle bakıyorum da, ilaç fiyatları aynı şekilde sorun; ilaç konusunda ne varsa aynen devam ediyor; eczacının sorunu devam ediyor ve bir türlü çözüme gelemiyoruz. Bizden sonra, daha nice nesil, aynı hakların mücadelesi için heralde uğraşacak, ikinci 40 yılda da onlar anılarını anlatacaklar.

Ecz. Haluk Tarım :

Türk Eczacıları Birliği, 1984 yılında İstanbul'dan Ankara'ya geldiğinde, o zamanın Merkez Heyeti'nin 11 üyesi, Denetleme Kurulunun 3 üyesi olarak çok önemli problemlerle karşı karşıyaydık.

Bütün kamu kuruluşları anlaşmalarını rekabet düzenine göre açmış, %25'e varan iskontoyla kamuda özel anlaşmalar yapıyordu, sonra tek tip anlaşmaya dönüldü. Bunlar, bizim kamuyla işbirliğiyle ilgili çalışmalarımız sonucunda alınan noktalar. Bir de meslek olarak, kendi olanaklarımızla neler yapabiliriz, onun uğraşı içerisinde bulunduk.

İkinci defa kurulan Yardımlaşma Sandığı sene 1985 ve toplanan giriş aidatı 6 bin liraydı. Marlboro sigarasının bir yıllık karşılığını verseniz Sandık kalkmır diye hesap ediyordum, bu da 10 Marlboro sigarası bedelinin karşılı-

ğiydi. Dolayısıyla, bugünkü rakamlara baktığımızda, buna karşılık yıllık aidat 800 bin lira oluyor; öylece bu sandık kurulmaya başladı.

Sandığım şu andaki özvarlığı 160 milyar civarında. Yeni alınmaya başlanan aidatlarla birlikte tahmin ediyorum, bu yıl sonunda 200 milyar lira özsermayesi olacak. Yine bugünkü verilerle, enflasyona ezik düşmeksizin, bugünkü değerlerle olduğu takdirde, 2004 yılında 7 trilyon 600 küstür milyar lira özsermayesi olacak. Bununla çok şey yapılır, meslekle ilgili çok şey yapılır.

Bugün olduğu gibi, yardıma ihtiyacı olan meslektaşlarımızı kredi verir, tabii afetlerden mağdur olan meslektaşlarımıza kredi verir, bakıma muhtaç ve kimsesizlere katkıda bulunur. Asıl önemli konulardan birisi de, 1984 yılından sonra, Türkiye’de var olan kooperatifçilik anlayışına, Yardımlaşma Sandığı’nın da küçüğe olsa, bilinci ve inancı doğrultusunda katkısı olmuştur. Ne yapmıştır. Yardımlaşma Sandığı; üye olmak isteyen eczacılarımıza kredi vermiş, daha sonra da kooperatiflerimize işletme sermayesi de vermek için fonlar açmıştır. Kooperatifçilik deyince, benim aklıma, Nejat Vardar hocamız her zaman gelmiştir. Uğraşlarından, Merkez Heyetine yapmış olduğu hareketlerden dolayı kendisini kutlarım.

Yardımlaşma Sandığı, bugün EGAŞ gibi, eczacının vazgeçilmez bir kuruluşu olan, dayanışmalar sonucunda, bilimselliğini ve eczanesinde yapabileceği ilaçları yapması için lazım olan malzemeleri bulduran bir kuruluş kurmak için teşebbüse geçmiş ve ardından şanssız Bursa Uludağ Bölgelerarası Toplantısına gidilmiştir.

Hollanda’ya Dünya Eczacılar Kongresine gittiğimiz zaman gördük ki Hollanda’da EGAŞ’a benzer bir kuruluş var. Burada yaşanan engellemeleri onlar da yaşamışlar; fakat, sonuçta, ilaç dağıtımından eczane açım noktasına kadar Hollanda’daki bu kuruluş karar veriyor; sen, şurada eczane açamazsın, şuraya yakındır veya mesleğe aykırı bir konumda senin eczane yerin diye; ekonomide tüm ilaçları ve diğer malzemeleri de Hollanda’daki, EGAŞ benzeri kuruluş veriyor.

Dünya Eczacılar Birliğiyle Koordineli olarak çalıştığımızda, Türk Eczacıları Birliği’ni geçen yıl hariç olmak üzere, temsil eden Prof.Dr.Doğu

Nebioğlu’nu da anmadan geçmem mümkün değil.

Dünya Eczacılar Birliğinin Finlandiya’daki Kongresinde, Kıbrıs Türk Eczacıları Birliğinin, tabii delege olarak bayrağının dalgalanması olayında uğraş veren delegemizi, gerek kulis öncesi, gerek kulis esnasında, gerekse oylama öncesi çabaları, bizleri dışarıda birbirimize sarılıp dans edip, hüngür hüngür ağlatacak noktadaki başarımızı da unutmamak gerekir.

Türk Eczacıları Birliği zor günlerden geçti, geçiyor, geçecektir. Kendi özkaynaklarıyla yapabileceği hareketler, icraatlar vardır; kamu kuruluşlarıyla işbirliği, Sağlık Bakanlığı ile işbirliği içinde yapabileceği icraatlar vardır. Onları yürütürken ki, kendi uhtemizde kurmuş olduğumuz ekonomide sosyal anlayışlarla bir yere varmamızın daha rahat olduğunu düşünüyorum. Çünkü, Türk Eczacıları Birliği artık finans problemini aşmıştır; bu aşılınca, yapılacak olan demokratik hareketler, eylemler, paneller, oda ziyaretleri, bölgelerarası toplantılar ve bültenlerin sık sık çıkarılması ve bu konulardan haberdar olmamız daha kolaydır.

Eczacı olduğumdan dolayı her zaman gurur duyduğum bu topluma yeni genç arkadaşlarımızın da bu olaylara sahip çıkmasını diliyorum.

Ecz. Refik ÖZDİNÇ:

Ben İstanbul mezunuyum, zaten bizim zamanımızda başka fakülte yoktu ve zannediyorum bu salonda oturan belki en kıdemli bir iki kişiden bir tanesiyim. 1957 mezunuyum. 1958 yılındaki kongreye Gaziantep delegeşi olarak katıldım ve 1966 yılına kadar zannediyorum bir tek kongre hariç olağan ve olağanüstü bütün kongrelere katıldım.

1986 yılından sonra, Büyük Kongre Başkanlarına tabii delege statüsü tanıyan bir yönetmelik olduğu için, tabii delege olarak katılıyorum.

İstanbul’da oldukça yoğun faaliyetlerimiz olduğu ve konuşan arkadaşlarımızın çoğu da Merkez Heyeti Ankara’ya taşındıktan sonra etkin olan arkadaşlarımız dolayısıyla onlar milattan sonrayı anlattılar, ben kısaca milattan evveline ilişkin bir iki şey söylemek istedim.

Sayın Uras 1975’teki boykotu anlattı, ancak bir eksiklik var, onu söylemek istiyorum. 1975 yılında Sadı İrmak hükümeti zamanında, Kemal Demir Sağlık Bakanı iken eczanelerin kar oranlarının düşürülmesi gündeme geldi ve düşürüldü; engellemek için nöbetçi eczane bırakılarak bir boykot yapıldı, çünkü kongre kararıydı. O bütün Türkiye’de uygulandı. Ancak Bakanlık geri adım atmadı, yanlış hatırlanmasın; Bakanlık uygulamaya devam etti; onun üzerine, bir tane bile nöbetçi bırakılmadan boykot yapılacak diye genel kongre kararı vardı ve biz Gaziantep Eczacı Odası olarak, Türkiye’de uygulayan tek odaydık. O zaman Şanlıurfa da Gaziantep’e bağlıydı, iki ilde hiçbir nöbetçi bırakılmadan; ana tabiatıyla yasal prosedürünü daha önceden yapmak kaydıyla eczanelerimizi kapattık, direniş yaptık ve o zaman, talebelerin boykotta ve direnişte ne kadar zevk almış olduklarını kendi nefsimizde yaşayarak öğrendik. Bizim Gaziantep Lisesinden hocamız olan Gençlik ve Spor Bakanı Zekai Baloğlu araya girdi; “Kemal Demir sizinle görüşmek istiyor” diye bize telefon açtı. Biz, Urfalı Nihat Göllü isimli meslektaşımız, İhsan Güzel ağabeyimiz ve ben Kemal Demir ile görüşmeye gittik. Sayın Kemal Demir, bizi öğlen vakti lojmanında kabul etti. Biz zaten boykotu yürütmek imkanından mahrumuz, onu yürütemeyeceğiz; çünkü o zaman otomatik telefon yok, şehirlerarasına yazdırıyoruz Erzurum, Konya, İzmir bütün illerimizi arıyoruz; hiçbir yer boykot yapmıyor ve santralde çalışan kızlar bizimle dalga geçmeye başladılar “Türkiye’de siz yalnız kaldınız” diyerek. O zamanki Merkez Heyeti Başkanı, sonradan çok yakın arkadaşımız olan Sayın İbrahim Çetinkaya’ya çok ağır hakaretimiz telgraflar çekiyoruz, telefonlar ediyoruz “Kongre kararı olmasına rağmen neden siz kaldırdınız” diye. Neticede, Ankara’da Sayın Kemal Demir ile üç arkadaş konuşuyoruz, boykotu kaldırmaya karar verdik, ama arkadaşlara açıklamıyoruz. Amiyane

tabiriyle hamamın namusunu kurtarmaya gidiyoruz.

Bakan Kemal Demir'e "Sizin sözünüze güveniyoruz, boykotu kaldıracamız" dedik, hemen kalkmadı tabii, 5-6 ay sürdü, devlet yönetiminde de böyle olması normal.

"Sizi kutluyorum, isterseniz size telefon tahsis edeyim, gidin Türkiye çapında bir direniş organize edin, sizi takdir ediyorum, size saygı duyuyorum" dedi, ellerimizi sıktı ve biz, Bakanlık telefonundan Gaziantep'e telefon ettik, "Arkadaşlar, boykotu kaldırdık" diye ve o şekilde Gaziantep'e döndük. Bu Gaziantep Eczacı Odasının Türkiye'de adı haline gelmiş bir direnişidir.

Ondan dolayı, ben eczacı olmakla gurur duyduğum gibi Gaziantep'te eczacı olarak da ayrıca gurur duyuyorum.

Salondaki izleyicilerden anlarıyla katkıda bulunanlar;

Ecz. İnci MORGÜL

(20. Dönem TEB Merkez Heyeti Genel Sekreteri) :

Ben 20. Dönem Merkez Heyeti'nin Genel Sekreteriyim; yani İstanbul'dan Ankara'ya Merkez gelirken, İstanbul'daki son dönemi yaşayan ve Merkez Heyetine giren ilk öğretim üyesi olarak pek çok çalışma yaptım.

Biraz önce sevgili öğrencim Azmi, beni o günlere götürdü. İlk 14 Mayıs genç bir asistan olarak kutladık hep beraber. Ondan sonra, geçen senelerde, 1982 sonlarında FİP'e üye olduğumuzda Türkiye'de 12 bin eczacı vardı. Biraz önce Sayın Başkan 25 binlerden bahsetti; Türkiye'de büyük bir eczacı

ordusu, eczacı potansiyeli var; ben geleceğimizden ümitsiz değilim, ümitliyim.

O günlerde ilaç ve eczacılığa Türkiye'de hiç önem verilmiyordu. Biz, İlaç Eczacılık Genel Müdürünün bir eczacı olması için çok mücadele verdik. Bugün, Sayın Eczacılık Genel Müdürünün bir eczacı olması, daha önceki seleflerinin de aramızda olması çok kıvanç verici bir şey.

Biz, elele verirse çok şeyler başarabiliriz. Ben bütün kalbimle buna inanıyorum ve hepimize başarılar diliyorum.

Ecz. Ayhan Süer ARDA

(Aydın Ecz.Odası Bşk.) :

Ben, 1962 mezunuyum, mezun olduğum tarih itibarıyla bizler mesleğin çok seçkin dönemlerini yaşamış eczacılarız. 1962 senesinde 21 yaşında gencecik bir eczacıyken, bir milletvekili arkadaşımın eczanesine mesul müdür olarak Burdur'a gittim ve hiç unutmuyorum, şehrin eşrafi eczaneme gelerek "hoşgeldiniz" dediler. Onların bu saygın davranışları karşısında çok ezildiğimi hissettim ve de hayatımda ilk defa bulunduğum masayı biraz daha doldururum düşüncesiyle bıyık bıraktım, belki biraz daha yaşlı görünürüm düşüncesiyle.

Sevgili meslektaşlarım, bizler o saygın dönemin güçlü rüzgarlarının birer esintisiyiz; maalesef, bunu bu şekilde söylemek ve özellikle vurgulamak durumundayım. Zira, görüyorum ki, artık, eski saygın dönemlerden yavaş yavaş uzaklaşıyoruz, bu bizim gibi o

dönemleri yaşamış eczacılara, maalesef biraz acı gelmektedir.

Son olarak, 14 Mayıs Eczacılık günü kutlamaları dolayısıyla belki kaçırılmış olabilirim, ama hiçbir televizyon kanalında, bizimle ilgili bir programa şahit olmadım ve bunun üzüntüsünü yaşadım.

Şüphesiz, tüm demokratik kitle örgütlerine saygılıyız; ama çok özür dileyerek söylüyorum, bir muhtarlar federasyonunun dahi genel kurulu üzerinde kıyametler koparıp programlar yapıırken, bizim gibi güzide bir toplumun, seçkin olması gereken bir toplumun bu en güzel gününde bahse konu olmaması gerçekten bana çok acı verdi.

Uzm. Ecz. Olcay SELES

(Ank.Ecz.Odası Bşk.) :

Anılar bölümünün başlangıcında Nurullah Ataç'tan şunu aktarmıştım: "Umutlar geleceğin anısıdır" diyor, o nedenle umutlarımızı kırmamamız lazım. Tabii ki basında, televizyonlarda yer almayız; neden, şurada bir posterimiz var "İlaçta reklama hayır" diye yazıyor. Bu bir hesapla, bugünkü medyaya, özellikle görsel medyaya yaklaşık 7 trilyon liralık bir pasta sunuyor. Siz, bu pastayı bu insanların önünden çekerseniz televizyonlarda yer almazsınız; ama, umarız ki, bütün meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri önündeki yasal engeller kalktığında, kendi yayınlarını yapacakları televizyonu kurdukları takdirde çok daha sağlıklı bir şekilde Türkiye'nin gündeminde yer almaya başlayacağız. ♦

ÖDÜL ve PLAKET TÖRENİ

Meslek örgütümüzün 40.yılında, TEB'nin çeşitli kademelerinde çalışmış olan meslektaşlarımıza, Eczacılık Fakültesi dekanlarına, Sağlık Bakanlığı İlaç Eczacılık Genel Müdürü ve meslek örgütü başkanlarına birer plakett verildi.

Eczacı Odası Başkanlarına 40. yıl anısına Kütahya Eczacı Odamızın katkılarıyla yaptırılan 40. yıl tabağı hediye edildi.

